

Forslaget her går jo faktisk ind og kriminaliserer stort set alle forældre. Jeg synes, det er lidt synd, at man på den måde trækker tingene ud af proportioner. Og det, der er helt sikkert, er, at forslaget ikke løser de egentlige problemer, der er, altså de tilfælde, hvor der er tale om, at forældre går over stregen og øver vold mod deres børn. Det problem løser det her forslag jo ikke. Hvis man vil gøre noget ved det, så skal vi have gjort noget ved de systemer, der eksisterer i dag. Så skal vi have strammet op på den praksis, der er, og som måske godt kunne blive strammet yderligere op. Det skal jeg bestemt ikke udelukke.

Men spørgsmålet er altså, hvor SF vil lægge grænsen. Hvordan vil man afskaffe den gråzone? Flytter man ikke bare gråzonen hen et andet sted, og hvordan skal vi så forholde os til den? Spørgsmålet er: Når vi alligevel ikke får løst de problemer, der reelt er, og som alle erkender eksisterer, med det her forslag, hvad er det så, vi skal bruge forslaget til?

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det smuttede før. Det var til hr. Bjørn Elmquist, der talte om, at volden eller revselsen måske særlig finder sted i de belastede familier. Det tror jeg slet ikke, at hr. Bjørn Elmquist har ret i. Det er meget almindeligt, at man tænker: Jamen det er i de socialt belastede familier, det sker.

Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg tror lige så meget, at det er i karrierefamilien, lige så meget. De kommer hjem, de er dødtrætte, nerverne sidder uden på kroppen, børnene er trætte og umulige af at have været i en daginstitution hele dagen, og alting kokser for familien, og så sidder hænderne lidt løst på mor og far.

Jeg tror, at det er lige så meget i højtuddannede familier, i velstillede familier, i karrierefamilier, at det her finder sted, så jeg synes ikke, at vi til alle de andre problemer, som arbejdsløse og på anden måde socialt belastede familier har, skal føje det her. Jeg tror ikke, det er korrekt.

Bruno Jerup (EL):

Ja, errare humanum est, men problemet er jo, at det ikke er det, det handler om, fru Tove Fergo. Det handler jo om at sende et signal, et tydeligt signal, om, at vold ikke er et legitimt middel i opdragelsen.

Når jeg hører på det, som bliver sagt fra den højre fløj i denne sal eller dele af den i hvert tilfælde, så lyder det, som om man faktisk betrag-

ter det som et legitimt opdragelsesmiddel. Man forsøger at bortforklare det og forklejne det ved at nævne alle mulige fjollede eksempler, *fjollede* eksempler, for at slippe uden om at svare på det enkle spørgsmål: Mener man, at det er noget, man bør gøre? Man siger: Ahr, man bør nok nærmest lade være, og det er heller ikke så godt; men i virkeligheden forsvarer man det.

Derfor må Enhedslisten selvfølgelig sige, at vi støtter det her forslag. Det kan vi rolig sige, for det er et forslag, vi selv stillede i forbindelse med behandlingen af myndighedsloven, og vi er enige i forslaget.

Men derudover så er selvfølgelig det vigtige ved det her forslag og det, som er sigtet med det, at sende et signal, et politisk signal, et lovgivningsmæssigt signal, om, at den form for opdragelse ikke bør finde sted. Som jeg sagde, naturligvis er det menneskeligt at fejle, men man skal vide, at man har fejlet. Det er ikke sådan, at man kan sige: Det er min ret at gøre det her. Det er en helt anden måde at vurdere det på.

Jeg er enig i, som det også tidligere har været nævnt, at vold avler vold; det fører mere vold med sig. Det, vi skal se på, og det, jeg synes er det vigtige, er at prøve at holde fast i børnenes rettigheder, forsvaret for børnene.

Det handler ikke om, hvorvidt man griber fat i armen på én, der løber ud foran en bil. Hvordan kan man overhovedet drage sådan noget fjolleri frem? Der må være en vis seriøsitet fra partiernes side. Det handler selvfølgelig om at forhindre, at der er nogle børn, der gentagne gange bliver udsat for fysisk og psykisk afstraffelse af forældrene, fordi de har den holdning, som fru Inge Dahl-Sørensen har, at børnene er deres ejendom, og at revselse er en naturlig del af opdragelsen. Det har nogle forældre. Det er vigtigt at sende det signal, at sådan skal det ikke være.

Det er klart, at det ikke ændrer sig med ét hug. Det tager lang tid. Det er en proces. Det handler heller ikke om at få en masse forældre i fængsel, overhovedet ikke, ikke fra Enhedslistens side. Jeg vil nærmest sige tværtimod, vi har en meget afdæmpet politik på det område. Men det er vigtigt at deltage i den proces, der hedder holdningsbearbejdelse, politisk signalgivning over for både de sociale myndigheder, retssystemet, forældrene og børnene og andre om, at det her ikke er et acceptabelt middel i opdragelsen.